

Arrest

nr. 77 206 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2012 tot terugdrijving en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot nietigverklaring van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 maart 2012 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer H.L.K. kwam op 7 maart 2012 met vlucht SN224 aan op de luchthaven te Zaventem. Bij een controle door de grensinspectiediensten bleek de heer H.L.K. niet in het bezit te zijn van documenten ter staving van het doel van zijn voorgenomen verblijf en zijn verblijfsomstandigheden en bleek hij evenmin te beschikken over voldoende middelen van bestaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 maart 2012 de beslissing tot terugdrijving en tot nietigverklaring van het visum van de heer H.L.K..

Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat een terugdrijving op korte termijn wordt voorzien. Gelet op het feit dat verwerende partij dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekende partij voert in een enig middel aan dat de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden werden. Zij betoogt dat, nadat door de met de grenscontrole belaste diensten was vastgesteld dat de heer H. L. K. niet in het bezit was van documenten die toelieten het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf in Zweden vast te stellen en nadat was vastgesteld dat hij ook niet kon aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, alsnog documenten werden overgemaakt ter staving van zijn relaas en dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden.

De Raad wijst erop dat een vreemdeling die de buitengrenzen van de Europese Unie wenst te overschrijden, gelet op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen op het ogenblik van deze grensoverschrijding in het bezit dient te zijn van stukken om het doel van zijn voorgenomen verblijf en zijn verblijfsomstandigheden te staven en dat hij in het bezit dient te zijn van voldoende middelen van bestaan. Het is niet betwist dat de heer H. L. K. niet voldeed aan deze vereisten. Verwerende partij kon gelet op voormelde bepalingen derhalve een beslissing tot terugdrijving nemen en kon, overeenkomstig artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, overgaan tot de nietigverklaring van het visum waarover de heer H. L. K. beschikte.

Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt verder dat verwerende partij oordeelde dat de naderhand *door de manager* van de heer H. L. K. overgemaakte documenten niet van die aard waren om over te gaan tot *“de heropening van het dossier van betrokkene”*.

Los van de vraag of nog rekening dient gehouden te worden met overtuigingsstukken waarover een vreemdeling niet beschikte op het ogenblik dat hij poogde de buitengrens van een lidstaat van de Europese Unie te overschrijden, moet worden geëuid dat deze stukken – zoals verwerende partij ter terechtzitting toelicht – geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de heer H. L. K. zijn reisdoel niet

aannemelijk maakte. De voorgelegde uitnodiging van de Zweedse voetbalploeg heeft immers betrekking op een stage tot eind februari 2012 er blijkt niet dat de betrokken voetbalploeg ook na deze datum enige financiële verantwoordelijkheid voor de heer H. L. K. opneemt. Tevens vormen de voorgelegde stukken geen verantwoording voor het feit dat de heer H. L. K. beschikte over een ticket voor een vlucht op 24 maart 2012, terwijl zijn visum slechts geldig was tot 20 maart 2012. De verklaringen van de verzoekende partij ter terechtzitting dat de geldigheidsduur van een visum altijd kan verlengd worden en dat de Zweedse voetbalclub de heer H. L. K. nog wenst te ontvangen laten niet toe te besluiten dat verwerende partij de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend. Uit de stukken waarover verwerende partij kon beschikken blijkt immers niet dat de heer H. L. K. op enig ogenblik aangaf een verlenging van de geldigheidsduur van zijn visum te zullen aanvragen en dat er enige zekerheid was dat de Zweedse voetbalclub ook na de initieel voorziene stageperiode nog enige financiële verantwoordelijkheid voor de heer H. L. K. op zich wou nemen. De Raad wijst er verder op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de verklaringen en documenten die verzoekende partij voor het eerst aanbrengt in het raam van de procedure voor de Raad. Deze verklaringen en stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De beschouwingen van verzoekende partij laten prima facie niet toe te besluiten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK